

VISEGRAD JOURNAL ON HUMAN RIGHTS

№ 2 (volume 1) 2020

VISEGRAD JOURNAL ON HUMAN RIGHTS

apr, 2020

Editorial board

Chairman of the editorial board:
Doc. JUDr. Julius Kovach, CSc

Members of the editorial board:

Slovak Republic

Prof. JUDr. Jan Svak, DrSc.
Doc. JUDr. Julius Kovach, CSc.
JUDr. Ivan Ikrényi, PhD., F.I.I.
JUDr. Denisa Soukenikova, PhD.
JUDr. Ivan Roháč, LL.M, MBA, PhD.
JUDr. Martina Reřichová, PhD.
Prof. JUDr. Stanislav Mráz, CSc.
Prof. JUDr. Pavel Hollander, DrSc.
Prof. PhDr. JUDr. Milos Vecera, CSc.
Prof. JUDr. Jan Hurdik, DrSc.
JUDr. Alexandra Sestrienkova
JUDr. Lukáš Cisko, Ph.D.
JUDr. Ivana Shoshková, PhD.
JUDr. Jozef Beňo, PhD.

Czech Republic

JUDr. Petr Poledník
Prof. JUDr. Jiří Jelínek, CSc.
JUDr. Zdenka Papoušková, Ph.D.
Doc. JUDr. Blanka Vítová, LL.M., Ph.D.
Doc. et doc. JUDr. Naděžda Shishková, Ph.D.
Prof. JUDr. Michal Skrejpek, DrSc.
Prof. JUDr. Jan Hurdik, DrSc.

Ukraine

JUDr. Myroslava Hromovchuk, CSc.
Prof. JUDr. Yuriy Bysaha, DrSc.
Prof. JUDr. Oleksandr Roháč, DrSc.
Prof. JUDr. Dmytry Byelov, DrSc.
Doc. JUDr. ThDr. Oleksandr Bilash, CSc.
Prof. JUDr. Yaroslav Lazur, DrSc.
JUDr. Roman Fridmansky, CSc.
Prof. JUDr Sibilla Buletsa, DrSc.

Romania

Prof. JUDr. Ivan Horka, PhD.

Poland

Prof. JUDr. Piotr Stanis
Ph.D. Katarzyna Szwed
Ph.D. Marta Kolodziejczyk
Ph.D. Justyna Ciechanowska
Dr. Jarosław Storczyński

Dr. Grzegorz Maroń
Prof. dr hab. Janush Nichyporuk

Russian Federation

Prof. JUDr. Oleksandr Sevrukov, DrSc.
JUDr. Helena Shekk, PhD.

Moldova

Prof. JUDr. Valeriu Bujor
Prof. JUDr. Valeriu Čerba

Macedonia

Assoc. prof Zoran Filipovski, PhD.

Croatia

Prof. JUDr. Budislav Vukas jr., DrSc.

Hungary

Dr. Tímea Barzó
Dr. Varga Norbert
Dr. habil Csilla Csak, PhD
Dr. Erika Varadi-Csema, PhD, LL.M

Kazakhstan

Prof. JUDr. Kazbek Ukanov, DrSc.

Litva

Prof. JUDr. Arvid Struzhunas, DrSc.

Latvia

Doc. JUDr. Janis Grasis

Estonia

Prof. Tanel Kerikmäe
Dr Archil Chochia
LLM Madis Ernits

Austria

Prof. JUDr. Bernd Wieser, DrSc.

Publisher:

PANEURÓPSKA
VYSOKÁ ŠKOLA

Pan-European University
Faculty of Law
Tomášikova, 10
Bratislava

Uzhhorod National University
Faculty of Law
Kapituľna, 26
Uzhhorod

Public organization
„LEX PRO OMNES“
Mierová, 2529
Humenné

Registered number: EV 5051/14

ISSN 1339-7915

Separate criteria for departmental division of the subject matter in criminal proceedings

Окремі критерії відомчого розподілу предмета відання у кримінальному провадженні

Maryna Horodetska

Key words:

subject matter, departmental distribution, criminal proceedings, qualification, crime, investigation.

Ключові слова:

предмет відання, відомчий розподіл, кримінальне провадження, кваліфікація, злочин, розслідування.

Постановка проблеми. Диференціація предмета відання у кримінальному провадженні спрямована на забезпечення максимальної ефективності кримінальної процесуальної діяльності, оптимальної реалізації прав учасників кримінального процесу. Зокрема, відомчий розподіл предмета відання покликаний забезпечити кваліфікованого суб'єкта провадження, який є спроможним якомога ефективніше гарантувати та реалізувати права учасників, що також є однією з умов доступу до правосуддя. Тому вкрай актуальним є наукове дослідження питання стосовно окремих критеріїв відомчого розподілу предмета відання у кримінальному провадженні.

Аналіз останніх досліджень. Окремі проблемні аспекти предмета відання у кримінальному провадженні досліджували такі науковці: Ю.М. Грошевий, В.С. Зеленецький, О.В. Капліна, Л.М. Лобойко, М.А. Погорецький, О.Ю. Татаров, М.С. Цуцкірідзе, О.Г. Шило та інші. Утім, вчені розглядали лише загальні питання предмета відання у кримінальному процесі. Дослідники не акцентували увагу на висвітленні питання щодо критеріїв відомчого розподілу кримінального процесуального предмета відання.

У зв'язку з цим **метою статті** є дослідження окремих критеріїв відомчого розподілу предмета відання у кримінальному провадженні.

Виклад основного матеріалу. Відомчий розподіл предмета відання будується на класифікації кримінальних правопорушень за кримінально-правовою кваліфікацією, тяжкістю вчиненого кримінального правопорушення, суб'єктом вчинення кримінального правопорушення, альтернативними критеріями тощо. Розглянемо окремі з них більш докладно.

Кримінальні правопорушення класифікують за ступенем тяжкості. Залежно від ступеня тяжкості відповідно до ст. 12 Кримінального кодексу України (далі – КК України) злочини поділяються на злочини невеликої тяжкості, середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі. Сьогодні щодо класифікації за ступенем тяжкості необхідно говорити щодо розподілу кримінальних правопорушень на кримінальні проступки та злочини.

Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПК) вже містить урегулювання провадження щодо кримінальних проступків – дізнання, яке сьогодні є «недіючим» фактично у зв'язку з відсутністю відповідних кримінально-правових норм. З моменту їхнього прийняття кримінальний процесуальний закон передбачає розподіл суб'єктів провадження щодо кримінальних проступків і злочинів. Наприклад, відповідно до ст. 38 КПК під час досудового розслідування кримінальних проступків у встановлених законом випадках повноваження слідчого органу досудового розслідування можуть здійснюватися співробітниками інших підрозділів органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства. При цьому досудове розслідування кримінальних проступків здійснюється у спрощеній формі дізнання.

Основним критерієм розподілу кримінального проступку та злочину є тяжкість вчиненого діяння, яке фактично вимірюється санкціями статей КК України – розміром покарання. Отже, притягуючи особу до «більшої» відповідальності, держава в особі своїх органів й сама несе «умовно» більшу відповідальність

за здійснюване провадження. Така відповідальність держави проявляється в забезпеченні особі гарантій відповідного рівня, які щодо органу провадження проявляються в залученні більш кваліфікованого суб'єкта.

Представники слідчих підрозділів як більш кваліфіковані фахівці щодо діяльності з розслідування мають вести кримінальні провадження щодо злочинів, які є більш тяжкими щодо кримінальних проступків. Щодо останніх здійснюють дізнання співробітники інших підрозділів органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за дотриманням податкового законодавства.

Проте це не єдиний розподіл предмета відання у кримінальному процесі за ступенем тяжкості кримінальних правопорушень. Як ми вказали раніше, самі по собі злочини класифікуються за ступенем тяжкості. Провадження щодо більш тяжких злочинів можуть належати до резонансних або особливо складних. З цієї причини подекуди провадження з урахуванням ступеня тяжкості можуть бути передані для розслідування слідчим підрозділам вищого рівня в ієрархічній будові відомства.

Щодо вертикальної ієрархії державних органів, то можна говорити про презумпцію вищої кваліфікації вищого суб'єкта провадження. Тому у внутрівідомчому розподілі предмета відання також дотримується правило щодо забезпечення більшої відповідальності держави у вигляді більш «відповідального» у розумінні більш кваліфікованого суб'єкта.

Отже, ступінь тяжкості кримінального правопорушення є чинником внутрівідомчого розподілу предмета відання між слідчими підрозділами (як більш кваліфікованими) та іншими підрозділами відомства (менш кваліфікованими) та за вертикальною ієрархією (вищий щабель підрозділу у відомчому розподілі має передбачати вищу кваліфікацію його працівників).

Враховуючи зарубіжний досвід, допустити менш кваліфікованого суб'єкта до розслідування можна під час початкового етапу розслідування з метою забезпечення оперативності реагування. В англосаксонській системі кримінального процесу нашому вітчизняному суб'єкту слідчого відповідає посадова особа «детектив», але слідство за вчиненим злочином може виконувати спочатку, наприклад, патрульний офіцер. Тобто до розслідування кримінальної справи може долучатися не тільки детектив. Тому визначення в англійській мові «інвестігейтор» відповідає нашому визначенню і слідчого, і оперуповноваженого карного розшуку, і патрульного. Адже всі посадові особи, які виконують дії зі збирання доказів у справі, виступають інвестігейторами. А от посаді вітчизняного слідчого відповідає посада детектива¹.

Л.М. Лобойко зазначив, що найбільший перетин компетенцій відбувається на початку кримінального процесу. У стадіях судового розгляду перетинання компетенцій не припустиме².

Як зазначають автори М.А. Погорецький і В.О. Гринюк, за деякими кримінальними правопорушеннями неможливо взагалі зробити попередню кваліфікацію, оскільки відсутня достатня кількість даних для того, щоб можна було зробити висновок про те, який же конкретно злочин вчинений, визначити спеціального суб'єкта його вчинення чи встановити розмір шкоди³.

Отже, на цьому прикладі можна зазначити, що суб'єкти нижчої кваліфікації можуть допускатися до провадження на початковому етапі у зв'язку з нечіткістю визначення предмета відання на початковому етапі, а також у зв'язку з необхідністю забезпечення оперативності реагування.

Як слушно зазначив М.А. Погорецький, під час порушення кримінального провадження достатньою є наявність у матеріалах даних про об'єкт і об'єктивну сторону кримінального правопорушення. Проте в деяких випадках, на думку автора, у матеріалах ОРД повинні бути додаткові ознаки, що вказують на суб'єкта, хоча й невстановленого, а щодо низки кримінальних правопорушень мають бути дані про ознаки суб'єктивної сторони. Підтвердження матеріалами даних щодо суб'єкта та суб'єктивної сторони обумовлює початок кримінального провадження щодо конкретної особи, а не за фактом вчинення кримінального правопорушення. Встановлення суб'єкта вчинення кримінального правопорушення та суб'єктивної сторони

¹ Frank Schmalleger. American criminal justice: the process. Criminal justice today. Pearson Education, Inc., Upper Saddle River, New Jersey. U.S.A. 2005. P. 19–341.

² Лобойко Л.М. Кримінально-процесуальна компетенція : монографія. Дніпропетровськ : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2006. С. 96.

³ Погорецький М.А., Гринюк В.О. Визначення прокурором підслідності кримінального провадження. Вісник кримінального судочинства. 2016. № 3. С. 66.

на момент порушення кримінального провадження М.А. Погорецький розглядає щодо кримінальних правопорушень, вчинених спеціальним суб'єктом. У такому разі автор зазначає, що порушення провадження за фактом не відповідає вимогам законодавства (на той час КПК 1960 р.), оскільки на момент порушення провадження у кримінальній справі встановлено особу, яка вчинила злочин, кримінальну справу⁴.

Розглядаючи позбавлення свободи у кримінально-правовому контексті з огляду на практику Європейського суду з прав людини, Д. Гом'єн зазначає, що для арешту та позбавлення свободи на початковому етапі кримінального розслідування держава зобов'язана мати якісь факти чи інформацію – принаймні на рівні нижчого критерію визначення наявності підозри, – які б могли служити підставою підозрювати факт вчинення правопорушення і достатню причетність затриманого до цього правопорушення⁵.

На нашу думку, тут слід розрізнявати наявність підозри факту вчинення кримінального правопорушення та підозру достатньої причетності затриманого. Певний рівень підозри достатньої причетності затриманого є необхідним, як нам убачається, саме для обґрунтування його затримання, тоді як для початку кримінального провадження досить найнижчого рівня підозри факту вчинення кримінального правопорушення. Така підозра відповідає встановленню саме об'єкта та об'єктивної сторони кримінального правопорушення. Кваліфікація кримінального правопорушення за статтями КК, які передбачають вчинення спеціальним суб'єктом, авжеж має бути обґрунтована даними щодо такого суб'єкта, а подекуди й щодо суб'єктивної сторони. Проте на момент початку кримінального провадження не можна казати про наявність даних щодо суб'єкта вчинення кримінального правопорушення та суб'єктивної сторони як про необхідний мінімум для початку провадження.

Відомості щодо об'єкта та об'єктивної сторони кримінального правопорушення дають підстави для визначення предмета відання на відомчому рівні за предметним критерієм. Отже, на початку провадження можна казати про високий ступінь імовірності на відомчому рівні лише щодо розподілу предмета відання за предметним критерієм. Відомче розмежування предмета відання детективів Національного антикорупційного бюро України (далі – НАБУ) відбувається за такими критеріями, як: предметний, суб'єктний (за суб'єктом вчинення кримінального правопорушення), за суб'єктом, щодо якого вчинено певні кримінальні правопорушення, та критерій розміру завданої шкоди. Суб'єктний (або персональний) критерій відомчого розмежування предмета відання може бути не встановлений на початковому етапі досудового розслідування. Також із самого початку може бути не встановлений розмір завданої шкоди або ознаки суб'єкта, щодо якого вчинено кримінальне правопорушення. Тому так багато виникає спорів щодо конкуренції предмета відання органів розслідування НАБУ та інших відомств.

Предметний критерій є таким, що найбільше відповідає вимогам правової визначеності серед тих, що застосовуються щодо відомчого розподілу предмета відання. Наближеним до нього є суб'єктний (персональний) критерій. Оскільки слід припустити, що не всі ознаки кримінального правопорушення можуть бути встановлені із самого початку досудового розслідування.

Наступною класифікацією кримінальних правопорушень, яка впливає на розподіл предмета відання у кримінальному процесі, є *класифікація за суб'єктом вчинення суспільно небезпечного діяння*.

Серед суб'єктів вчинення суспільно небезпечного діяння, притягнення до відповідальності яких впливає на розподіл предмета відання у кримінальному процесі, слід назвати осіб, які займають визначений перелік посад у державних органах. Саме за таким критерієм визначено підслідність слідчих органів Державного бюро розслідувань (далі – ДБР). Також подібний спеціальний суб'єкт вчинення кримінального правопорушення становить зміст одного із критеріїв визначення предмета відання детективів НАБУ.

Спеціальний суб'єкт може бути складником як кримінально-правового елементу предмета відання, так і кримінального процесуального елементу предмету відання. Як ознака складу злочину, спеціальний суб'єкт є частиною кримінально-правового елементу. А може бути лише кримінальною процесуальною характеристикою – як ознака, що характеризує особу, що вчинила, кримінальне правопорушення. Така кримінальна процесуальна ознака може бути визначальною у визначенні процедури провадження (наприклад, провадження щодо неповнолітніх тощо). У такому випадку спеціальний суб'єкт є частиною кримінального процесуального елементу.

⁴ Погорецький М.А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: монографія. Харків: Арсіс, ЛТД, 2007. С. 379.

⁵ Гом'єн Д. Короткий путівник Європейською конвенцією з прав людини. 3-тє вид.. Київ: Фенікс, 2006. С. 39.

У разі, якщо суб'єкт належить до кримінально-правового елементу предмета відання, він є ознакою складу злочину. За статтями про такі види злочинів діяння може кваліфікуватися лише за умови його вчинення таким спеціальним суб'єктом. У разі вчинення такого діяння простим «неспеціальним» суб'єктом воно буде кваліфікуватися вже за іншим складом злочину, за іншою статтею КК України.

В.О. Навроцький розглянув питання кваліфікації кримінальних правопорушень особи, яка фактично не наділена ознаками спеціального суб'єкта злочину. Прикладом таких правопорушень можуть бути, на думку автора: самовільне залишення військової частини особою, яка неправомірно призвана на військову службу; або втеча з місця позбавлення волі того, хто не вчиняв злочину і помилково засуджений; або винесення неправосудного судового рішення тим, хто призначений на посаду судді за відсутності для цього формальних підстав⁶.

Розглядаючи питання кваліфікації кримінальних правопорушень у випадку їх вчинення фактично неспеціальними суб'єктами за аналогією наведених прикладів, В.О. Навроцький зазначає, що з п. 15 Постанови Пленуму Верховного Суду України № 2 від 26 березня 1993 р. «Про судову практику в справах про злочини, пов'язані з порушенням режиму відбування покарання в місцях позбавлення волі» випливає, що втеча з місць позбавлення волі або з-під варти та злісна непокоря вимогам адміністрації виправної установи, вчинені під час незаконного позбавлення волі чи тримання під вартою, не визнаються злочинами у зв'язку з відсутністю складу злочину. Аналогічного підходу суди дотримуються щодо оцінки дій військовослужбовців, які самовільно залишили частину або місце служби, будучи незаконно призваними на військову службу⁷.

Тому В.О. Навроцький робить висновок щодо кваліфікації діянь такого «неналежного» спеціального суб'єкта: 1) діяння особи, на яку неправомірно покладено обов'язки, чи якій надані права, у зв'язку з чим вона фактично виступає як спеціальний суб'єкт злочину, за жодних умов не можуть кваліфікуватись за статтями Особливої частини КК, що передбачають відповідальність відповідного спеціального суб'єкта; 2) якщо в діяннях такої особи є ознаки складу злочину, суб'єкт якого загальний, скоєне кваліфікується за статтею КК, яка передбачає загального суб'єкта⁸.

Отже, основною відмінною рисою того, чи є спеціальний суб'єкт частиною кримінально-правового елементу предмета відання, є те, чи впливає він на кваліфікацію кримінального правопорушення. Якщо кваліфікація кримінального правопорушення не залежить від того, чи є спеціальним суб'єкт його вчинення, то визначення предмета відання за такою ознакою, як суб'єкт, належить до кримінального процесуального елементу предмета відання. Якщо кваліфікація кримінального правопорушення залежить від того, чи суб'єкт вчинення є спеціальним, то такий чинник розподілу предмета відання, як суб'єкт кримінального правопорушення, належить до кримінально-правового елементу предмета відання.

Розподіл предмета відання за суб'єктом вчинення кримінального правопорушення як за кримінально-правовим елементом відбувається щодо військовослужбовців, деяких спеціальних суб'єктів корупційних злочинів.

Аналіз підслідності детективів НАБУ дає підстави стверджувати що в одних випадках суб'єкт вчинення кримінального правопорушення впливає на кваліфікацію, наприклад, у ч. 2 ст. 191 КК України. Кваліфікація за вказаною нормою є можливою лише у разі вчинення кримінального правопорушення спеціальним суб'єктом, в іншому разі кримінальне правопорушення має кваліфікуватися за іншою статтею КК. Якщо кримінальне правопорушення передбачене, наприклад, ч. 2 ст. 191 КК України, вчинене службовою особою, яка не належить до переліку службових осіб, встановлених як критерій визначення предмета відання детективів НАБУ, то кримінальне правопорушення за тією ж кваліфікацією є підслідним слідчим органам ДБР.

Навпаки, щодо кваліфікації за ч. 3 ст. 191 КК України вчинення кримінального правопорушення «неспеціальним» суб'єктом впливає лише на визначення предмета відання детективів НАБУ, проте не впливає на кваліфікацію кримінального правопорушення.

Відомчий розподіл предмета відання будується виключно на розподілі кримінально-правового елементу предмета відання та обґрунтований спеціалізацією норм кримінального права. Розподіл предмета відання за кримінальним процесуальним елементом створює підстави переважно для внутрівідомчого поділу.

⁶ Навроцький В.О. Основи кримінально-правової кваліфікації: навч. посібник. К.: Юрінком Інтер, 2006. С. 594.

⁷ Там само. С. 595-596.

⁸ Там само. С. 596-597.

Існуючі сьогодні окремі слідчі підрозділи окремих відомств: слідчі органи Національної поліції, слідчі органи Служби безпеки України, слідчі органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства, – дійсно опрацьовують предмет відання, відокремлений за спеціалізацією кримінально-правових норм. Такі слідчі органи, як слідчі ДБР та детективи НАБУ, створені для опрацювання предмета відання, який є змішаним і частково складається з кримінально-правових елементів (військові злочини – предмет відання слідчих ДБР; кримінальні правопорушення, вчинені спеціальними суб'єктами, які є суб'єктами складу кримінального правопорушення, – предмет відання слідчих ДБР або детективів НАБУ), та частково складається з кримінальних процесуальних елементів (кримінальні правопорушення, вчинені спеціальними суб'єктами, які не є спеціальними суб'єктами складу кримінального правопорушення; визначений розмір предмета злочину або завданої шкоди; вчинення злочинів, щодо визначених службових осіб).

Отже, у деяких випадках ідеться про специфічного суб'єкта кримінального правопорушення, якого віднесено до кримінально-правового елементу предмета відання, та визначальним чинником відокремлення цієї частини предмета відання у вигляді корупційних кримінальних правопорушень є специфічність кримінальних прав, реалізація яких лежить у площині предмета відання органів судочинства.

Прикладом специфічного суб'єкта кримінального правопорушення, який є чинником кримінального процесуального елементу, є вчинення кримінальних правопорушень неповнолітніми.

Специфічні права неповнолітніх, які вступили в конфлікт із кримінальним законом, зумовлюють застосування до них спеціальної процедури, яка характеризується більш високим рівнем наданих гарантій, специфічною системою заходів забезпечення тощо. Слід зазначити, що специфічність суб'єкта в цьому випадку не позначається на порушених унаслідок кримінального посягання правах і, відповідно, на кримінальних правах, які підлягають реалізації у кримінальному процесі. Усі кримінальні правопорушення, вчинені неповнолітніми, не мають спільних кримінально-правових ознак, окрім того, що вони вчинені неповнолітніми. Такі кримінальні правопорушення може об'єднувати криміналістична характеристика, кримінологічна характеристика та спільна процедура кримінального провадження. Проте спільних кримінально-правових елементів, окрім неповнолітнього суб'єкта правопорушення, виокремити не можна. Вчинення кримінального правопорушення неповнолітнім жодним чином не позначається на об'єкті посягання та не впливає на його кримінально-правову кваліфікацію.

Неповнолітній суб'єкт кримінального правопорушення потребує додаткового захисту, додаткових гарантій у кримінально правовій процедурі, що становить процесуальні особливості проте не кримінально-правові. На цьому ми, відповідно, зупинимося під час розгляду кримінально-процесуального елементу предмета відання.

Тут слід підбити підсумок, що суб'єкт кримінального правопорушення може надавати кримінально-правових особливостей предмету відання та проявлятися як кримінально-правовий елемент предмета відання, якщо його особливості впливають на склад кримінального правопорушення. В усіх інших випадках суб'єкт вчинення злочину є одним із учасників кримінального провадження, і особливості його становища є особливостями його процесуального статусу та, відповідно, особливостями його процесуальних прав, реалізація яких становить кримінальний процесуальний елемент предмета відання.

Висновки. 1. Спеціальний суб'єкт вчинення кримінального правопорушення є частиною кримінально-правового елементу предмета відання в тому разі, якщо він впливає на кваліфікацію кримінального правопорушення. Якщо кваліфікація кримінального правопорушення не залежить від того, чи є спеціальним суб'єкт його вчинення, то визначення предмета відання за такою ознакою, як суб'єкт кримінального правопорушення, належить до кримінального процесуального елементу предмета відання.

2. Відомчий розподіл предмета відання будується на розподілі кримінально-правового елементу предмета відання та обґрунтований спеціалізацією норм кримінального права. Розподіл предмета відання за кримінальним процесуальним елементом створює підстави переважно для внутрівідомчого поділу.

Анотація

У статті досліджуються окремі критерії відомчого розподілу предмета відання у кримінальному провадженні. Аналізуються законодавство та наукові погляди щодо розподілу предмета відання у

кримінальному провадженні. Обґрунтовується можливість допуску до провадження суб'єктів нижчої кваліфікації у зв'язку з нечіткістю визначення предмета відання на початковому етапі, а також із необхідністю забезпечення оперативності реагування. Робиться висновок про відомчий розподіл предмета відання за кримінально-правовим і кримінальним процесуальним елементами.

Summary

The article examines individual criteria for departmental division of the subject matter in criminal proceedings. Legislation and scientific views on the distribution of the subject matter of criminal proceedings are analyzed. The possibility of admission to the pursuit of lower-level subjects is justified due to the inaccuracy of the definition of the subject matter at the initial stage, as well as the need to ensure prompt response. A conclusion is drawn about the departmental division of the subject matter under criminal law and criminal procedural elements.

Використана література:

1. Frank Schmalleger. American criminal justice: the process. Criminal justice today. Pearson Education, Inc., Upper Saddle River, New Jersey. U.S.A. 2005. P. 19–341.
2. Лобойко Л.М. Кримінально-процесуальна компетенція : монографія. Дніпропетровськ : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2006. 188 с.
3. Погорецький М.А., Гринюк В.О. Визначення прокурором підслідності кримінального провадження. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 3. С. 60–68.
4. Погорецький М.А. Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі : монографія. Харків : Арсіс, ЛТД, 2007. 576 с.
5. Гом'єн Д. Короткий путівник Європейською конвенцією з прав людини. 3-тє вид. Київ : Фенікс, 2006. 192 с.
6. Навроцький В.О. Основи кримінально-правової кваліфікації : навч. посібник. Київ : Юрінком Інтер, 2006. 704 с.

Maryna Horodetska,

*Ph.D in Law, Investigator of the Investigative Department
of the Kryvyi Rih Police Department
of the Main Directorate of National Police in Dnipropetrovsk Oblast*